

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

TOY ANATOL LE BRAZ

ΟΙ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΟΙ

άποτους και γεμάτες από βράχια τραχειά αυτές της Βρετανίας, έβραζαν κυριολεκτικώς την εποχή εκείνη απ' τους λαθρεμπόρους.

Τολμηροί ψαράδες, πρωτόγονοι χωρικοί και μισοάγριοι τσιπλινθές, όλοι τους, για τα μάτια του κόσμου και της τελεωνοφυλάκησης, έξασκοοσαν την ήμερα το δίπθεν επάγγελμά τους. Τη νύχτα όμως, ιδίως πές δίχως φρεγγιά ληχτές κ' ανταριασμένες νύχτες τόν βορεινών αυτών μερών, ή κατάσταση γινόταν διαφορετική.

Άρχει να είχε μάλιστα και καρδιά κανένας και νάβγη νυχτερινή περίπατο σε άπείρητες κ' αδιάβατες κακοτοπιές, παίρνοντας παγάνα όλες εκείνες τις κολασμένες αυτές τις σκαμμένες απ' τόν κρηάτων την άλμυρα κ' από της όμιχλης την ύγρασία. Θέσκιουε τότε άδονιχτές σφριγχιματα συνθηματικά και σιγαλά χτυπήματα κοιπιών στη θάλασσα, θάβλεπε έσοσαν βουβοί να γλιστρούνε στα σκατιάδια κ' όγκώδη δέματα τόν βγαίνων σπή στεριά, φορτωμένα σε γιμνές κ' άθλητικές ράζες.

Αούλεναν οι λαθρεμπόροι!...

Έξενήθη τη χρονά, μόλις Έξοκλήρα απ' το κράτος το δεύτερο γαλόν μου κ' έγινε ύπολοχαγός πειά της Τελεωνοφυλάκησης, μετατέθηκα στο Τρεζτέλ, μια άνωρρηνη άρτοφωλιά, χτισμένη στην πιο άγρια τοποθεσία της επαρχίας Τρεγανιές, στη Βρετανία, που είχε φήμη λιμενού όλων τόν λαθρεμπόρων της περιφερείας.

Ήταν τιμητική για μένα ή μετάθεση αυτή. Μ' έστειλαν να βγάλω το φρεδι από την τριπία. Μ' έστειλαν να βουλώσω εγώ του λίκου το λαργγι και να περιορίσω δυο μεροούσα, με σελιφό κ' άμειλαχο κυνηγητό, τους λαθρεμπόρους που όργιάζαν εκεί κάτω, δίχως χαλινό και φρέβο. Μου μίλησαν άριστίες για πρόσωπα έπίσημα του τάπου ύποπτα λαθρεμπόροι. Ό σταθμός τόν τελεωνοφυλάκων του Τρεζτέλ είχε δύναιμ 20 άνδρων. Ήμιον ό άρχηγός τους.

Έφτασα νύχτα στο σταθμό. Μετά τις πρώτες ύποδοχές και γνωσμένες τόν φρημένον στη δουλειά τους τελεωνοφυλάκων μου, κλειστικα στο δωμάτιό μου, που χορηόεινε για κρεββατοκάμαρα και για γραφείο. Με συντρόφευε ό άρχηγός μας του σταθμού Κενεμέ, ένας πενήνταρης γεροδεμένος ύπαξιωματικός.

Άναξη τη λάμα και τόν κρηάτηα να φάμε. Στο φάι επάνω, εκεί που κουνεντιάζαμε για ζητήματα ύπηρεσίας και τόν ρωτούσα σχετικά, θέλοντας να κατατοπιστώ, τόν άκουσα να μου λέη ξαφνικά:

— Δυό θάνα ή ύπορωτικές σας έπισκέψεις, ύπολοχαγέ μου, σύμφωνα με τα έθιμα έδώ πέρα. Ή μια στόν τάφο του προκατόχου σας κ' ή άλλη στόν δήμαρχο του τόπου.

Τά λόγια που άρχιφύλακα μ' έξαγρίσαν και δίχως καθόλου να σκεπτόμ τι πήγαινα να πώ, ξετόμισα άδελά μου αυτή τη φράσι:

— Ναι... Ήταν γραφό μου φράνεται να κάνω κ' έπισκέψεις σε τέτοιου είδους ύποκείμενα. Ό δήμαρχος του τόπου εινε λαθρεμπόρος. Κι' ό άτυχος προκατόχος μου δολοφονήθηκε απ' αυτόν ή από τα όργανά του!

Άνατριχίσε στη στιγμή ό άλόκοδός συνομιλητής μου. Χλωμός σαν το λεμόνι, με κίτταξε σαν να έβλεπε τρελλό και σταυροκοπήθηκε τρομαγμένος.

— Πώς τά λέτε έτσι άνηφρατα, ύπολοχαγέ μου; τραύισε με κόπο. Ό μακαρίτης προκατόχος σας πέθανε από δυστύχημα. Τόν τάπασε κάποιος βράχος, που κατεκυλιόταν ξαφνικά. Αδτή εινε ή έπίσημη γνώμη τόν προϊσταμένον μας και τόν δικαστικόν άρχών του τόπου. Όσο για το δήμαρχο, είμαι βέβαιος πως θ' αλλάξετε άμέσως γνώμη, αβρω, σαν αντίκρισετε την άρχοντιά του.

— Άκουσε, Κενεμέ, τού είπα. Σπάνια οι βράχοι κάνουν πηδήματα, αν δεν τούς σπρώξει άνδράπου χέρι. Όσο για το δήμαρχο, αβρω θα δούμε. Δός του θρόνιο τώρα, γιατί νυστάζω τρομαρά.

Χωρίσαμε και ξάβλωσα να κοιμηθώ. Μα κάθε τόσο με τάραζαν έριμάτες κ' όταν ξεμέρωσε ό Θεός την ήμερα, ήμιον πτώμα απ' την άγριότητα. Πετάχτηκε απ' το κρεβάτι μου, ντύθηκε γρήγορα. Έβια τόν προϊνό καφέ μου και παίρνοντας μαζί μου τόν Κενεμέ, κίνησα για τις έπισκέψεις.

Πρώτοι οι νεκροί. Έβλεπα από ένα τέταρτο βυσανιστικής πορείας, σε μονοτάτια δυσκολοπέραστα και σε γραμμούς που φέροναν ζώλη, μπήρα στο νεκροταφείο του χωριού, ένα παλιό, έρωπομένο και μοναχιασμένο μεσαιωνικό άπομεινάρι. Μισό φρούριο και μισό μοναστήρι Κετονιάνων.

Κάτω από κάποιο σκεπτικασμένο δόλο, ήταν σκαμμένος ό άπλόος τάφος του προκατόχου μου. Πληγιάσα τον συγγίνησι, έβανα τόν σταυρό μου και τρίβοντας με δύναιμ στόν τοίχο ένα θειαρόσπαστο μεγάλο, διάβασα με δυσκολία στόν σπύλο ξύλινου σταυρού του τάφου:

Έσθάδε κείται ΠΕΤΡΟΣ-ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΜΑΘΟΡΕΛ Αποθανών εν ειρήνη την 17 Μαγτίου 184... Γαίαν έχοι ελαφράν.

Ξανάκανα το σταυρό μου σκεπτικός κ' άποτραβήχτικα απ' το θλιβερό και λένθιμο νεκροταφείο.

Άνακουφίστικα σάν βγήμα έβω και με χτύπησε ό καθαρός της θάλασσας άέρας. Μ' έπνυε εκεί μέσα ή μούχλα τόν τάφου.

— Άχ' ψεύθισα στο σύντροφό μου. Να μπορούσε να μιλήσει ή ταφόσπαστα του Μαθορέλ... Πολλά μυστήρια θα μαθαίναμε. Πολλά σκατιάδια θά φωτιζόντουσαν!

Μιλιά ό Κενεμέ! Τσιμονιά παιά κ' εγώ!

Περατήσαμε λίγα λεπτά άνάμεσα στα σκαμμένα δω κ' εκεί άνάμια σαιτάμα του Τρεζτέλ, τά καφρομένα σάν φρούλες σπαυρητόν στ' άπότομα και ψηλά έκείνα βράχια. Κάτω απ' τα πόδια μας, 500 μέτρα, σκεπτικασμένη ή θάλασσα μούγκριζε μαυιασμένη, γεμάτη κύματα κ' άφρούς.

— Φτάσαμε, ύπολοχαγέ μου.

Ήταν ή φωνή του Κενεμέ αυτή που με ξύπνησε απ' τους άλλόκοτους ορεμιασμούς μου. Σήκωσα το κεφάλι μου και κίτταξα μπροστά μου.

Λέν ήταν σπύτι έξενωσ που άντικρηνα. Φρούρο άπείρητο και μεσαιωνικό, με πύργους σπής γωνίες του και με σκεπές παντοί! Άμέτρητα μισογάλια (τοφροσθήρες) τριτάχων τούς σιδεροχτισμένους και χοντρούς τοίχους του στοιχειωμένου εκείνου κάστρου, που ήταν τού σπύτι του δήμαρχου.

Καί να. Έτριξε τώρα στούς σκεπτικασμένους μεντεπδες της ή πελορια και βαρειά αλόποτα, Γύρισα στο τρέξιμό της το κεφάλι μου κ' άντίκρισα στο κατόφλι της κάτι τού άνεπίστο ύπιβλητικό. Κάτι που θάμτωσε τη ματιά μου!

Ένας γίγαντας άρχοντοχοριάτης, ως πενήντακέντε χρόνων, ντυμένος με τη γραφική του τάπου ένδημασία, στεκόταν με άγέρωχη περηφάνεια και μās περιμενε με έξοκεπο το σοβαρό και τεράστιο κεφάλι του.

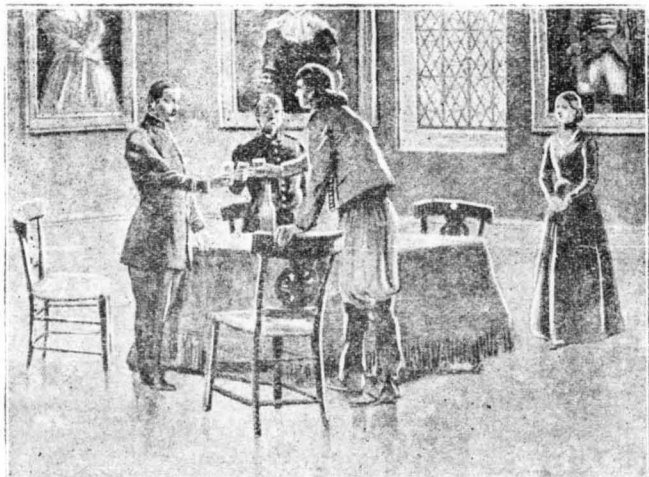
Έγευρε λιγάκι έμπρός το πανύψηλο και γερό κορμί του, λές και το βράναν οι διάπλατοι κ' άθλητικοί του ώμοι. Ύποκλήθηκε με άνεσι και χάρη διαλόμου, το άπιστευτα τραχύ μύ και άπιστευτα εύγενικό πρόσωπό του, φωτίστικε λιγάκι από χαμόγελο αξιόπρεπο και ή βαρειά φωνή του κουνειόνισε στ' αυτιά μου:

— Καλώς ώρσιστε, ύπολοχαγέ μου. Καλώς ώρσισε, Κενεμέ...

Τούσφιξα το χέρι, ξεστομίζοντας λίγα λόγια μασομμένα. Τά είχα χάσει, μα το Θεό, μπροστά του. Με ζάλλισε ή άρχοντιά του κ' ή καταπληκτική θωροά του.

Μπήραμε μέσα στην φαρδιά, πλάκοστροφη αλλη. Άκοιλονθάντας μια σκάλα αλονόδια, σπενή και σκεπτικώ, άνεβήκαμε σπή σάλα του σπυτιού. Έπιπλα βαρειά και πολυτελή, ήλικιάς τριακοσίων τουλάχιστον χρόνων, στόλιζαν έπιβλητικά τά άπέραντα δωμάτια και τους στενωμακρους διαδρόμους. Ποστραίτα εύγενικά, με ένδημισίες μεσαιωνικές και σύγχρονες, στόλιζαν τούς τοίχους αυτής της σάλας.

Πολύάριθμο ύψηροσκό προσώπα, ψυχογυνοί και ύπηρετές κωλοφοροσαν πολυάσχολοι έδώ κ' εκεί. Μα δυο ζαλωστές κ' αν ήμιον, πρόλαβα να ξεχωρίσω ύπολες έξεταστικές ματιές, σκουνηγάματα άγκώνων και κρηκομυλάματα σπής γωνίες. Ένωνοθα κάτωτα

Τσουγκρίσαμε κ' οι τρεις τὰ ποτήρια μας...

